

Epitaf.

Wiesz mamó
ze mnie gamoń
przez zakopcone zniczy witraże
widziałem, szłaś za horyzont wydarzeń,
nie zdążyłem napisać wiersza
który by Ciebie streszczał,
nawet na czterolistną epitafie
zebrać literkę nie potrafię.

Wydarłaś przeznaczenie z sióła
wzleciałaś słowikiem, skrzydeł wola
przez bramy miasta w dorosłe annały
standard ze wzoru pokoleń całych,
cieknący sufit zalał mir domu
ostatnia z kropel, powyżej poziomu,
feminizm wykuty z łez oręża
konieczność mieczem, odcina frędzla.

Korbą nakręcam fotoplastykon
kadry jak okna w pośpiesznym migną:
wesoło w czwórkę na kusym kocyku,
w trójkę po szutrze w pyle wietrzyku,
kwitnie atawizm do skrawka ogrodu,
z kredą przy ławce, z dziennikiem od przodu,
niesprawiedliwe pęknięcie szosy
worek na głowę - splątane włosy.

O! Gdybym miał talent dwóch malarzy
rysikiem, na muralu, mądrość twarzy,
dla rąk miękkiego rzeźbiarza
twardość charakteru problem stwarza,
prawdziwki słów zaległy w chojniaku
nazbieram, naniżę, opiszę Ciebie i swojaków,
i ceremoniał zawiązujący ciszę
i śpiew Aleksandra – musiałaś słyszeć.